

Nowe oblicze czarów

Od XV wieku w Europie rozpowszechniła się wiara w moc czarownic, które oprócz stosowania niszczycielskiej magii podejmowały działania satanistyczne, a równolegle do ewolucji samej figury czarownicy zmieniały się także znamiona samego przestępstwa czarów. Poza dotychczasowymi oznakami, takimi jak: rzucanie zaklęć, przygotowywanie magicznych eliksirów, sporządzanie czarodziejskich artefaktów, których zastosowanie ograniczone było tylko wyobraźnią czarownicy, pojawiły się też nowe. Od XV wieku w procesach o czary zmieniły się treści interogatoriów.

Od tego okresu sędziowie pytali o diabła, utrzymywane z nim stosunki, o zawarte z nim przymierze przez podpisanie paktu, czy o nocne loty na zgromadzenia sług szatana, zwane sabatami. Pierwsza wspomniana doktryna była pozostałością po magicznej religii przodków, która utrwałała w społecznościach Europy przekonanie, iż na nadprzyrodzone moce można wpływać, jeśli tylko posiada się właściwie ku temu środki. Kościół katolicki nie tylko nie zwalczał tego rodzaju mentalności, ale przez cały szereg instytucji, obrzędów i artefaktów wzbogacał ją i tej doktrynie czarów zapewniał niesłabnącą pozycję.

Od XV wieku teologowie katoliccy dołączali do wspomnianych wyżej znamion sądowych nowe elementy. Pierwszym z nich była ingerencja szatana. Od tego czasu każda magia nieodzownie łączyła się z szatanem. Czarownice i czarownicy tworzyli zorganizowaną sektę o przynależności do której, świadczył podpisany pakt. On był tu elementem najważniejszym i na wykrycie jego zawarcia kładli sędziowie podczas śledztwa największy nacisk. Poza cyrografem, znakiem przynależności do anty-kościół szatana było także odbywanie lotów na sabaty, które były zaprzeczeniem katolickiej mszy oraz posiadanie czarodziejskiego znamienia. Znamiona te zostaną w tym rozdziale omówione szczegółowiej, ponieważ są charakterystycznym rysem niemalże wszystkich nowożytnych

procesów o czary, w tym także procesów polskich.

Pierwszym teologiem, który połączył oficjalnie doktryny czarów z paktem zawieranym z diabłem był Nicholas Jacquier. Był on wybitnym inkwizytorem dominikańskim, działającym w roku 1465 w Tournai, w 1466 przeciwko husytom w Czechach, a następnie w latach 1468-1472 w Lille. W roku 1452, sprawując funkcję inkwizytora na obszarze północnej Francji, napisał Tractatus de Calcatione Demonum wymierzony przeciwko liczным sektom heretyckim, które w latach późniejszych stawiał w jednym szeregu z waldensami. Jacquier był pierwszym demonologiem, łączącym doktrynę paktu z siłami piekielnymi ze starszą nauką Kościoła traktującą o magii. Pakt ten dawał czarownicy nie tylko moc pozwalającą posługiwać się magią niszczycielską, ale także inicjował zaangażowanie czarowników w służbę Diabłu. Z magią łączył się nieodzownie szatan, z którym zawierany był pakt, co z kolei łączyło się z sabatem, magicznymi lotami i z metamorfozą.

Wraz z rozwojem procesów o czary, pojawiły się także bardziej szczegółowe metody tortur oraz techniki przesłuchań, które miały na celu wydobyć zeznań o współpracy z diabłem. Wysokie autorytety kościelne, takie jak inkwizytorzy, zaczęły intensyfikować swoje działania, przekonani, że każdy oskarżony o czary miał styczność z siłami piekielnymi. Tortury miały na celu złamanie oporu oskarżonych, a zeznania uzyskane w ich wyniku były uznawane za dowód w procesie. Pomimo że wielu oskarżonych zaprzeczało początkowo swojej winie, ból i cierpienie sprawiały, że prędzej czy później przyznawali się do oskarżeń. Takie wyznania często obejmowały nie tylko podpisanie paktu z diabłem, ale również szczegóły uczestnictwa w sabatach, gdzie czarownicy i czarownice wspólnie oddawali hołd szatanowi, uczestnicząc w orgiastycznych rytuałach i praktykach, które były całkowitym zaprzeczeniem chrześcijańskiej liturgii.

Sabat, który często opisywany był jako zgromadzenie czarownic, miał również swój charakterystyczny rytm. Oskarżeni

relacjonowali, że sabaty odbywały się nocą, w odległych, tajemniczych miejscach, do których czarownice przybywały na miotłach lub w postaci zwierząt. Te relacje przyczyniły się do umocnienia wizerunku czarownic, który funkcjonuje do dziś – kobiety latającej na miotle. Co ciekawe, wyobrażenia o sabatach zawierały elementy starożytnych wierzeń i praktyk, co sugeruje, że niektóre aspekty czarów były zakorzenione w wcześniejszych tradycjach religijnych i kulturowych. Podczas sabatów, oprócz oddawania hołdu diabłu, miały miejsce różnorodne akty magiczne, w tym przygotowywanie eliksirów, rzucanie zaklęć, a także przemiana w zwierzęta, co było jednym z charakterystycznych motywów związanych z czarami w tamtym okresie.

Innym istotnym elementem nowożytnego obrazu czarów była metamorfoza, czyli przemiana czarownicy w różnorodne formy – najczęściej w zwierzęta, takie jak wilki, koty czy kruki. Ten motyw był głęboko zakorzeniony w europejskim folklorze, a w procesach o czary stanowił dowód na niezwykle moce oskarżonych. Uważano, że przemiana była efektem mocy, którą czarownica otrzymywała od diabła w ramach zawartego z nim paktu. Wierzano również, że czarownice potrafiły przeobrażać innych ludzi w zwierzęta, co było formą karania przeciwników lub zdobywania przewagi w konfliktach.

W XVII wieku, gdy intensywność procesów o czary zaczęła maleć, pojawiły się także głosy krytyczne wobec tych praktyk. Niektórzy intelektualiści, w tym prawnicy i lekarze, zaczęli kwestionować zasadność oskarżeń o czary, twierdząc, że wiele z przypisywanych czarownicom mocy to jedynie przesady lub naturalne zjawiska, które były błędnie interpretowane. Powoli zmieniała się świadomość społeczna, a procesy o czary traciły na znaczeniu. Jednak ich dziedzictwo, w postaci literatury, sztuki oraz przekonań, pozostało żywe jeszcze przez wiele kolejnych stuleci, kształtując współczesne wyobrażenia o czarownicach i magii.

Z czasem, choć zanikła wiara w literalne istnienie czarownic,

ich symbolika przetrwała, stając się metaforą dla wszelkich zjawisk wykraczających poza granice norm społecznych. Czarownice były utożsamiane z niepokornymi kobietami, buntownikami czy tymi, którzy przeciwstawiali się władzy religijnej. Dzięki temu przetrwały jako element kultury i tradycji, a ich obraz uległ stopniowej ewolucji, od symbolu zła i satanizmu, do przedstawienia niezależności i siły.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Konflikty zbrojne w aspekcie prawa międzynarodowego

na początek prezentujemy pracę o konfliktach zbrojnych w Afryce

Główne cechy prawa międzynarodowego publicznego:

- brak ustawodawcy; prawo międzynarodowe jest tworzone przez same państwa, a podstawą do obowiązywania normy prawa międzynarodowego wobec określonego państwa jest jego zgoda. Z tego też wynika, że jest to prawo partykularne.
- brak zorganizowanego aparatu przymusu; w pewnym sensie funkcje aparatu przymusu pełni jedynie ONZ, która dysponuje prawem stosowania sankcji
- brak obowiązkowego sądownictwa międzynarodowego. Przez wiele lat w ogóle go nie było, a państwa opierały się w razie sporów na sądownictwie arbitrażowym. Obecnie głównym sądem międzynarodowym jest Międzynarodowy

Trybunał Sprawiedliwości w Hadze. Państwa muszą jednak wyrazić zgodę na poddanie sprawy sądowi, jednak po zapadnięciu orzeczenia wyrok jest bezwzględnie obowiązujący.

Różne jest pojęcie źródła prawa międzynarodowego. W ujęciu materialnym źródło jest zespołem czynników, które doprowadziły do powstania konkretnych norm prawa międzynarodowego. W ujęciu formalnym są to formy, w których tworzone są normy prawa międzynarodowego. W ujęciu poznawczym natomiast, źródła są to zbiory dokumentów, z których czerpie się znajomość norm prawa międzynarodowego. W dalszych rozważaniach źródła będą rozumiane jako formy, w których tworzone są normy prawne.

Początki kształtowania się prawa międzynarodowego były związane z prawami wojny i pokoju, których kodyfikacji dokonał H. Grotius w dziele O prawie wojny i pokoju z 1625 roku. Prawo wojny (*ius bellum*) zostało współcześnie zlikwidowane – wojna agresywna jest przestępstwem z punktu widzenia prawa międzynarodowego. W zakres prawa pokoju (*ius pacem*) wchodzi regulacje dotyczące: stosunków dyplomatycznych, konsularnych, kwestie obywatelstwa, cudzoziemców, uchodźców, regulowania sporów międzynarodowych oraz współpracy międzynarodowej, problemy stanowienia granic, prawo morza, prawo lotnicze i kosmiczne. [Popularna Encyklopedia Powszechna, 1999]

Prawo wojenne stanowi zespół norm regulujących walkę zbrojną państw i innych podmiotów prawa międzynarodowego. Większość jego regulacji, zwłaszcza te dotyczące zapewnienia ochrony ludności cywilnej lub rannych i chorych, stanowią bezwzględnie obowiązujące normy prawa międzynarodowego. Oznacza to, że ich naruszenie jest zbrodnią międzynarodową. Prawo wojenne ma na celu zapewnienie jak najbardziej humanitarnego charakteru wojny.

Do połowy XX wieku międzynarodowe prawo humanitarne miało zastosowanie wyłącznie do konfliktów zbrojnych między niepodległymi państwami, to znaczy do konfliktów zbrojnych

międzynarodowych. Jednak siły używano także do rozwiązywania konfliktów w granicach jednego tylko państwa. Takie konflikty zbrojne, w których przeciwko władzom państwa występują z bronią w ręku ich oponenti, nazywamy konfliktami zbrojnymi niemiędzynarodowymi; określane są one także jako wewnętrzne konflikty zbrojne, wojny domowe lub wojny cywilne. Państwa uważały tego rodzaju sytuacje za swoje sprawy wewnętrzne i sprzeciwiały się stanowczo jakiegokolwiek ingerencji z zewnątrz, w wyniku czego międzynarodowe prawo humanitarne nie miało do nich zastosowania, a ofiary tych konfliktów nie mogły korzystać z jego ochrony.

Konflikty zbrojne niemiędzynarodowe, niezależnie od ich przyczyn – politycznych, etnicznych, ideologicznych lub religijnych – były zawsze i są nadal niesłychanie okrutne i brutalne, i ich ofiary wymagały zawsze większej ochrony aniżeli ofiary międzynarodowych konfliktów zbrojnych. Jednak dopiero w 1949 roku państwa zgodziły się wprowadzić w artykule 3 wspólnym dla wszystkich czterech Konwencji Genewskich postanowienia przyznające ofiarom niemiędzynarodowych konfliktów zbrojnych pewną minimalną ochronę.

Ochrona ta okazała się mało skuteczna, w związku z czym państwa przyjęły w 1977 roku Protokół Dodatkowy II do Konwencji Genewskich z 1949 roku, w którym zakres ochrony ofiar niemiędzynarodowych konfliktów zbrojnych został poważnie rozszerzony. Protokół Dodatkowy II sformułował jednak szereg warunków, które przeciwnicy władz państwowych muszą spełnić, aby postanowienia Protokołu Dodatkowego II mogły być stosowane.

Strony konfliktu zbrojnego niemiędzynarodowego mogą zgodzić się na stosowanie w danym konflikcie wszystkich lub tylko niektórych norm odnoszących się do międzynarodowych konfliktów zbrojnych. [Pakiet edukacyjny Międzynarodowego Prawa Humanitarnego dla nauczycieli przysposobienia obronnego, materiały Polskiego Czerwonego Krzyża].

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Sposoby i metody motywowania pracowników

1. Baruk A.J., Motywowanie i jego znaczenie w zaspokajaniu potrzeb pracowników, „Przegląd Organizacji” 2003, nr 4,
2. Golnau W. i in., Zarządzanie zasobami ludzkimi, CeDeWu, Warszawa 2010,
3. Kaczyńska-Maciejowska R., Nie tylko pieniądze, „Personel” 2004, nr 7,
4. Karaszewska H., Wynagradzanie kompetencji – badania w firmie, „Ekonomika i Organizacja Przedsiębiorstwa” 2004, nr 7,
5. Kozioł L., Motywacja w pracy. Determinanty ekonomiczno-organizacyjne, PWN, warszawa- Kraków 2002,
6. Kruszewski T., Metody motywowania pracowników w firmie informatycznej, „Personel” 2004, nr 10,
7. Listwan T. (red.), Zarządzanie kadrami, C.H. Beck, Warszawa 2006,
8. Maciejewska M., Motywowanie na przykładzie koncepcji oczekiwań, „Personel” 2000, nr 4,
9. Manikowski R., Motywowanie w okresie recesji, „Personel” 2002, nr 5,
10. Milian L., Praca, osobowość, kierowanie, Politechnika Częstochowska, Częstochowa 2000,
11. Motywowanie czy manipulacja – debata praktyków, „Personel” 2006, nr 7,
12. Nowosielski S., Rojek M., Motywacja szyta na miarę,

„Personel” 2001, nr 17,

13. Penc J., Zarządzanie w warunkach globalizacji, Difin, Warszawa 2005,
14. Piwowarczyk J., Partycypacja w zarządzaniu a motywowanie pracowników, Oficyna Ekonomiczna, Kraków 2006,
15. Przybyła M. (red.), Organizacja i zarządzanie, AE, Wrocław 2003,
16. Przybyła M. (red.), Organizacja i zarządzanie, Wydawnictwo AE, Wrocław 2005,
17. Sajkiewicz A., Sajkiewicz Ł., Nowe metody pracy z ludźmi. Organizacja procesów personalnych, Poltext, Warszawa 2002,
18. Sajkiewicz, Zasoby ludzkie w firmie, Poltext, Warszawa 2000,
19. Sikora J., Motywowanie pracowników , OP0, Bydgoszcz 2000,
20. Sikorski Cz., Motywacja jako wymiana, Difin, Warszawa 2004,
21. Wajda A., Organizacja i zarządzanie, PWE, Warszawa 2003.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.